

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคปลาย ปีการศึกษา 2531 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ซึ่งได้มาจากการรับสมัครและทำแบบวัดภาวะ สัจจการแห่งตน ด้วยแบบวัดที่ผู้วิจัยแปลและดัดแปลงจากพีโอไอ (POI) ได้คะแนนตั้งแต่ลบ .5 S.D. ลงไปของค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่มาสมัคร คือ ตั้งแต่ 73 คะแนนลงไป ซึ่งมีจำนวน 12 คน จากนั้นผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย ด้วยการจับสลากเพื่อเข้ากลุ่มจิตวิทยาเพื่อภาวะสัจจะแห่งตน จำนวน 8 คน

การออกแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ซึ่งออกแบบ การวิจัยชนิดกลุ่มเดียวแบบวัดผลก่อนและหลังการทดลอง (One-Group Pretest-Posttest Design)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบวัดภาวะสัจจการแห่งตนในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยแปลและดัดแปลงจากพีโอไอ (POI: Personal Orientation Inventory) ของชอสโตรม (Shostrom 1966)

แบบวัดพีโอไอเป็นเครื่องมือวัดภาวะสัจจการแห่งตน ซึ่งเอฟเวอเร็ตต์ แอล ชอสโตรม (Everett L. Shostrom) เป็นผู้สร้างขึ้นในปี ค.ศ. 1962 และปรับปรุงใหม่เมื่อปี 1966 ข้อ กระทบของแบบวัด ได้มาจากการสังเกตข้อมูลเชิงประจักษ์ของผู้มารับบริการปรึกษา และอยู่บนพื้นฐานของทฤษฎีการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวมนุษยนิยม และแนวเกสตัลท์ การพัฒนาแบบวัดได้กระทำ อย่างมีระบบและมีงานวิจัยมากมาย ซึ่งสนับสนุนคุณภาพของเครื่องมือนี้ในการวัดเรื่องภาวะสัจจ การแห่งตน

ความตรง (Validity)

ความตรงของเครื่องมือวัดหมายถึง กาวที่เครื่องมือสามารถวัดได้ตามวัตถุประสงค์ โดยแท้จริง ในที่นี้ สิ่งที่ต้องการวัดคือ ภาวะสังจการแห่งตน เครื่องมือวัดคือ พิไอไอ (POI) ความตรงของพิไอไอ เป็นความตรงตามสภาพ (Concurrent Validity) กล่าวคือ คะแนนที่ได้จากแบบวัดพิไอ ไอจะเป็นตัวบ่งชี้ถึงระดับภาวะสังจการแห่งตนของบุคคล ในขณะนั้น ๆ ได้จริง โดยมีงานวิจัยที่สนับสนุนความตรงของพิไอไอ ดังนี้

1. ชอสตรอมและแนปป์ (Shostrom and Knapp) ใช้แบบวัดพิไอไอกับคนไข้นอก ที่มารับการบำบัดในระยะเวลาเริ่มแรกจำนวน 37 คน เปรียบเทียบกับกลุ่มคนไข้ที่ผ่านการบำบัดไป 11-64 เดือน (เฉลี่ย 26.6 เดือน) จำนวน 39 คน พบว่าทั้ง 2 กลุ่ม มีคะแนนที่วัดได้จากพิไอ ไอแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมากกว่า และเมื่อใช้แบบวัด MMPI กับคนไข้ทั้ง 2 กลุ่มนี้ด้วย ยังให้ผลที่สอดคล้องกันคือ ทั้ง 2 กลุ่มมีคะแนนที่วัดได้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01 อยู่ 4 มาตรฐาน (Depression, Psychopathic Deviate, Psychasthenia, and Schizophrenia) และมีคะแนนที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อยู่ 3 มาตรฐาน (Hypochondriasis, Hysteria and Paranoia) (Shostrom 1966: 23-24) พิไอไอจึงสามารถวัดระดับภาวะสังจการแห่งตนของบุคคลได้อย่างชัดเจน

2. ฟอกซ์ แนปป์ และไมเคิล (Fox, Knapp and Michael) ใช้พิไอไอทดสอบคนไข้โรคจิตในโรงพยาบาลจำนวน 100 คน ผลปรากฏว่าคะแนนที่วัดได้จากคนไข้กลุ่มนี้ มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ขึ้นไป ในทุก ๆ มาตรฐานของพิไอไอ เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มผู้ที่มีความประจักษ์ในภาวะสังจการแห่งตนทั้งที่เป็นคนไข้ในโรงพยาบาล และคนปกติ (Shostrom 1966: 25; 1976: 37)

3. ชอสตรอม (Shostrom) ทำการศึกษาถึงความแม่นยำของแบบวัดพิไอไอโดยให้ผู้เชี่ยวชาญทางจิตวิทยา ซึ่งมีความรู้และประสบการณ์ทางคลินิกและได้รับการรับรองจากสมาคมนักจิตวิทยาคลินิก (The Cooperation of Societies of Clinical Psychologist) ทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากการสังเกตพฤติกรรมแล้วแบ่งเป็นกลุ่มที่มีความประจักษ์ในภาวะสังจการแห่งตน จำนวน 29 คน และกลุ่มที่ไม่มีความประจักษ์ในภาวะสังจการแห่งตน จำนวน 34 คน จากนั้น จึงทำการทดสอบด้วยแบบวัดพิไอไอ ผลปรากฏว่าคะแนนจากพิไอไอสามารถแยกบุคคลทั้ง 2 กลุ่มนี้ออกจากกันได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Shostrom 1976: 36)

งานวิจัยต่าง ๆ ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าแบบวัดพีไอไอสามารถใช้วัดหรือแยกบุคคลที่มีระดับภาวะสังจการแห่งตนแตกต่างกันออกจากกันได้ และมีความแม่นยำตรงตามสภาพ

งานวิจัยอื่น ๆ ที่สนับสนุนความแม่นยำของพีไอไออีกรูปแบบหนึ่งก็คือ การศึกษาถึงความสัมพันธ์ของแบบวัดพีไอไอกับแบบทดสอบบุคลิกภาพที่ได้มาตรฐานอื่น ๆ (Shostrom 1966: 26-28) เช่น

1. ความสัมพันธ์ของพีไอไอ (POI) กับ MMPI (Minnesota Multiphasic Personality Inventory)

ชอสโตรมและแนปป์ (Shostrom and Knapp) ศึกษาความสัมพันธ์ของแบบวัดพีไอไอกับแบบสำรวจ MMPI กลุ่มตัวอย่างคือ คนไข้ที่ได้รับจิตบำบัดระยะเริ่มแรกจำนวน 37 คน และคนไข้ที่ได้รับจิตบำบัดนาน 11-64 เดือน จำนวน 39 คน วิธีการคือให้คนไข้ทั้ง 2 กลุ่ม ทำแบบวัดทั้ง 2 ฉบับแล้ววิเคราะห์ผล พบว่าจะแนบจากแบบวัดทั้ง 2 ฉบับมีความสัมพันธ์ในทิศทางที่สอดคล้องกัน แต่เนื่องจากแบบวัดทั้งสองไม่ใช่แบบวัดที่ใช้วัดคุณลักษณะอย่างเดียวกันทั้งหมดของบุคคล ดังนั้น คะแนนของพีไอไอ จึงมีความสัมพันธ์กับคะแนน MMPI อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอยู่ 3 ด้าน คือ

1.1 ด้าน Social I.E Scales มาตรการวัดของ MMPI ด้านนี้เป็นกาารวัดแนวโน้มที่จะหลีกเลี่ยงจากการเกี่ยวข้องกับสังคม ซึ่งไม่ใช่มาตรการที่ใช้ทางคลินิกแต่ใช้ในการปรึกษาเชิงจิตวิทยา และการแนะแนว การวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าคะแนนของพีไอไอมีความสัมพันธ์สูงสุดคือ .40 ขึ้นไปกับมาตรานี้ ผู้วิจัยจึงสรุปว่าพีไอไอเป็นเครื่องมือที่วัดการพัฒนาเชิงมนุษยสัมพันธ์หรือการเติบโตของงานของบุคคลทั่วไปได้เป็นอย่างดี

1.2 ด้าน D (Depression) มาตรการของ MMPI ด้านนี้เป็นด้านที่มีประสิทธิภาพสูงสุดในการจำแนกกลุ่มคนไข้ในการวิจัยครั้งนี้ออกจากกัน และเมื่อคะแนนในมาตราด้านนี้มีความสัมพันธ์ในระดับสูงกับคะแนนพีไอไอ ย่อมแสดงถึงประสิทธิภาพของแบบวัดพีไอไอในการจำแนกคุณลักษณะของบุคคลด้วย

1.3 ด้าน Pt (Psychasthenia) เป็นมาตรการของ MMPI ซึ่งวัดลักษณะผิดปกติที่เรียกว่า Phobias เช่น กลัวสิ่งต่าง ๆ อย่างมาก และลักษณะย้ำคิดย้ำทำ โดยไม่มีเหตุผล

2. ความสัมพันธ์ของพีไอไอ (POI) กับ EPI (Eysenck Personality Inventory)

แนปป์ (Knapp 1965) เปรียบเทียบโครงสร้างทางบุคลิกภาพของนิลิตปริญญาดริ

จำนวน 136 คนที่ได้จากการทดสอบด้วย EPI แล้วแบ่งเป็นกลุ่มที่มีลักษณะ "neuroticism" สูง และต่ำ จากนั้นจึงทดสอบด้วยแบบวัดพีโอไอ ผลปรากฏว่าทั้งสองกลุ่มได้คะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ความสัมพันธ์ของพีโอไอ (POI) กับ 16 PF (16 Personality Factor Questionnaire) และ G-Z Factor (Guilford-Zimmerman Temperament Survey)

เมอริديث (Meredith cited in Shostrom 1966: 27-29) ศึกษากลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาวิทยาลัย จำนวน 159 คน และพบว่าผู้ที่ได้คะแนนสูงจากพีโอไอจะมีลักษณะกล้าแสดงออกเชื่อมั่นตนเอง มีความคล่องตัว และกล้าได้กล้าเสีย ซึ่งวัดได้จาก 16 PF และสอดคล้องกับคะแนนที่วัดได้จาก G-Z Factor คือ มีลักษณะว่องไว มีความมั่นคงทางอารมณ์ และมีมนุษยสัมพันธ์ดี

ความเชื่อถือได้ (Reliability)

คลาเว็ตเตอร์ และ โมการ์ (Klavetter and Mogar 1967, cited in Shostrom 1966: 33) หาค่าความเชื่อถือได้ของแบบวัดพีโอไอกับกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 48 คน โดยวิธีทดสอบซ้ำเว้นระยะ 1 สัปดาห์ จากนั้นหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนทั้ง 2 ครั้ง พบว่า ด้านความสามารถในการใช้ชีวิตปัจจุบัน (Tc) มีความเชื่อถือได้ .71 และด้านความเป็นตัวของตัวเอง (I) มีความเชื่อถือได้ .77 ส่วนในมาตรย่อยอื่น ๆ อีก 10 ด้าน มีค่าความเชื่อถือได้อยู่ระหว่าง .52 ถึง .82 ข้อนั้นพบสอดคล้องกับผลการวิจัยของอิลลาร์ด และ เมย์ (Ilardi and May, 1968 cited in Shostrom 1966: 33) ที่พบว่าความเชื่อถือได้ของแบบวัดพีโอไอ ในมาตรต่าง ๆ มีค่าตั้งแต่ .32 ถึง .74 เมื่อเขาศึกษาในกลุ่มนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 จำนวน 46 คน

ลักษณะของเครื่องมือ

พีโอไอ (POI: Personal Orientation Inventory) ประกอบด้วยข้อกระทางจำนวน 150 ข้อ แต่ละข้อประกอบด้วยประโยค 1 คู่ ซึ่งมีลักษณะเป็นข้อความด้านบวก (positive) 1 ข้อ และข้อความด้านลบ (negative) 1 ข้อ แบบวัดครอบคลุมลักษณะของภาวะสัจจการแห่งตน 2 ด้านดังนี้

1. ความสามารถในการใช้ชีวิตปัจจุบัน (Time Competence : Tc) ด้านนี้จะใช้วัดระดับการอยู่กับความเป็นจริงของบุคคล (Reality Oriented) และความสามารถในการผสมผสานประสบการณ์ในอดีตกับความหวังในอนาคตมาสู่การดำเนินชีวิตปัจจุบัน คะแนนสูงหมายถึงการใช้ชีวิตปัจจุบันอย่างมีประสิทธิภาพ คะแนนต่ำ หมายถึง การมีชีวิตที่จมอยู่กับอดีต และวิตกกังวลถึงอนาคตมากกว่าที่จะอยู่กับความจริงของปัจจุบัน

2. ความเป็นตัวของตัวเอง (Inner-Directedness : I) ด้านนี้จะใช้วัดความสัมพันธ์ระหว่างความเป็นตัวของตัวเองกับการพึ่งพิงผู้อื่นหรือสังคมแวดล้อม คะแนนสูง หมายถึง สามารถเผชิญสิ่งต่าง ๆ ด้วยความเป็นตัวของตัวเอง คะแนนต่ำ หมายถึง การพึ่งพิงผู้อื่นหรือถูกกำหนดโดยสิ่งต่าง ๆ นอกตัว

ข้อกระทงของพีไอไอ (POI) ยังวัดภาวะลังจการแห่งตนซึ่งแบ่งเป็นมาตราย่อย 10 ด้าน ดังนี้

1. คุณค่าในการดำเนินชีวิต (Self-Actualizing Value : SAV) เป็นการวัดการใช้ศักยภาพ (Potential) ของตนอย่างเต็มที่ คะแนนสูง หมายถึง บุคคลมีค่านิยมการดำเนินชีวิตที่สว่างสรรค์ คะแนนต่ำ หมายถึง บุคคลไม่สามารถจะใช้ศักยภาพตนได้อย่างเต็มที่

2. ความยึดหยุ่นต่อค่านิยม (Existentiality : Ex) วัดความสามารถในการปรับตัว และยึดหยุ่นต่อสถานการณ์ต่าง ๆ คะแนนสูง หมายถึง สามารถยึดหยุ่นต่อสถานการณ์ในชีวิตอย่างเหมาะสม คะแนนต่ำ หมายถึง มีความตายตัวและยากลำบากในการปรับตัว

3. ความละเอียดอ่อนต่อความรู้สึก (Feeling Reactivity : FR) วัดความไว (Sensitivity) หรือการตอบสนองต่อความรู้สึกและความต้องการของตนเอง คะแนนสูง หมายถึง มีความละเอียดอ่อนหรืออ่อนไหวที่จะรับรู้ความรู้สึกของตน คะแนนต่ำ หมายถึง การปฏิเสธหรือพยายามบิดเบือนการรับรู้ความรู้สึกที่แท้จริง

4. ความเป็นธรรมชาติ (Spontaneity : S) วัดความสามารถในการกล้าแสดงความรู้สึกต่าง ๆ คะแนนสูง หมายถึง การกล้าแสดงออกอย่างตรงไปตรงมา คะแนนต่ำ หมายถึง การหลีกเลี่ยงที่จะแสดงความรู้สึกที่แท้จริง

5. ความนับถือตนเอง (Self Regard : Sr) เป็นด้านที่วัดเกี่ยวกับความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง คะแนนสูง หมายถึง ความสามารถที่จะชอบตนเอง เนื่องจากมองเห็นคุณค่าหรือจุดที่ดีของตน คะแนนต่ำแสดงว่ามีความรู้สึกแง่ลบหรือให้คุณค่าแก่ตนเองต่ำ

6. ความยอมรับตนเอง (Self-Acceptance : Sa) เป็นการวัดการยอมรับตัวเอง

คะแนนสูงชี้ให้เห็นถึงการยอมรับตัวเองได้แม้ว่าจะมีข้อบกพร่อง คะแนนต่ำ หมายถึง การไม่สามารถยอมรับจุดอ่อน หรือจุดค้อยของตัวเอง

7. การมีทัศนคติต่อผู้อื่น (Nature of Man-Constructive : Nc) ทัศนคติในแง่ดีต่อการมองผู้อื่น คะแนนสูง หมายถึง มีความเชื่อในบุคคลว่ามีเนื้อแท้ที่ดี คะแนนต่ำหมายถึง การมีทัศนคติแง่ลบต่อผู้อื่นเพราะเชื่อว่าเนื้อแท้ของบุคคลมีความชั่วร้าย

8. การรับรู้ความสัมพันธ์กันของธรรมชาติ (Synergy : Sy) วัดความสามารถในการมองเห็นความเกี่ยวข้องของสิ่งตรงกันข้ามที่เกิดขึ้นในชีวิต เช่น ความสำเร็จ-ความล้มเหลวว่าไม่ใช่เป็นสิ่งตรงกันข้ามโดยสิ้นเชิง คะแนนสูง หมายถึง มีความเข้าใจและมองเห็นความเกี่ยวเนื่องของสิ่งตรงกันข้ามต่าง ๆ ได้ คะแนนต่ำ หมายถึง การแยกว่าสิ่งตรงกันข้ามต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตนั้นเป็นสิ่งตรงข้ามกันอย่างสิ้นเชิง

9. การยอมรับความก้าวร้าว (Acceptance of Aggression : A) วัดความสามารถในการยอมรับความก้าวร้าวโดยธรรมชาติของตัวเอง คะแนนสูง หมายถึง สามารถยอมรับธรรมชาติส่วนหนึ่งของตนเองว่ามีความก้าวร้าว คะแนนต่ำ หมายถึง การที่บุคคลพยายามหลบซ่อนและไม่แสดงความก้าวร้าวออกมาในทุกกรณี

10. ความสามารถสร้างความสัมพันธ์ใกล้ชิด (Capacity for intimate Contact : C) วัดความสามารถในการสร้างสัมพันธ์ภาพที่สนิทสนม โดยไม่กังวลถึงความคาดหวังหรือควบคุมบังคับของผู้อื่น คะแนนสูง หมายถึง สามารถสร้างสัมพันธ์ภาพที่อบอุ่นลึกซึ้งกับผู้อื่น คะแนนต่ำ หมายถึง ความรู้สึกยากลำบากในการสร้างสัมพันธ์ภาพที่ใกล้ชิดกับผู้อื่น

การตอบ

ผู้ตอบแบบวัดภาวะสังจการแห่งตนจะตอบทุกข้อ โดยกาเครื่องหมาย X ลงบนตัวเลือก ก หรือ ข ในกระดาษคำตอบเพียงข้อใดตัวหนึ่ง ซึ่งตรงกับความรู้สึกมากที่สุด

การตรวจให้คะแนน

การตรวจให้คะแนนยึดถือตามคู่มือของแบบวัดพีไอไอ ข้อใดที่ผู้ตอบ ๗ ได้ตรงกับค่าเฉลี่ยจะได้ 1 คะแนน ในทางตรงข้ามก็จะได้ 0 คะแนน

การคิดคะแนนรวม

คะแนนรวมคิดโดยการรวมคะแนนทั้งหมดของผู้ตอบเข้าด้วยกัน เป็นคะแนนภาวะ

สัจจการแห่งตนของผู้ตอบแบบวัดแต่ละคน

ขั้นตอนการแปลและคัดแปลงแบบวัดพีโอไอ (POI)

ผู้วิจัยดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ศึกษาทฤษฎีภาวะสัจจะแห่งตนของชอสรอม และแบบวัดพีโอไอโดยละเอียด
2. แปลข้อกระทงของแบบวัดทั้งฉบับเป็นภาษาไทย
3. ตรวจสอบความแม่นยำตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งเป็นอาจารย์ประจำ ภาควิชาจิตวิทยา จำนวน 3 ท่านคือ คร.จิน แบวี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คร.โสริช โพธิแก้ว ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คร.หลุย จำปาเทศ และ อาจารย์ประจำสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยอีก 1 ท่าน คือ อาจารย์ธีรบูรณ์ สมบูรณ์เดกิง
4. นำแบบวัดไปทดลองใช้กับนักศึกษาระดับปริญญาตรี 10 คน โดยวิธีให้นักศึกษาอ่าน และตรวจสอบความเข้าใจร่วมกับผู้วิจัยเป็นรายข้อ
5. ปรับปรุงคำนำหน้านวนภาษาให้เหมาะสม
6. นำแบบวัดดังกล่าวไปทดลองใช้กับนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ และคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จังหวัดสงขลา 2 ครั้ง ครั้งแรก จำนวน 99 คน ครั้งที่ 2 จำนวน 105 คน นำข้อมูลที่ได้แต่ละครั้งมาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อด้วยวิธีหาลัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ พอยท์ ไบซีเรียล (Point Biserial) ระหว่างข้อกระทงรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับ และคะแนนรวมแต่ละคำณ โดยมิตถกเกณฑ์ว่าจะต้องได้ค่า P อยู่ระหว่าง .20-.80 และค่า r ตั้งแต่ .20 ขึ้นไป (ชุมพร ยงกิตติกุล 2524: 34-36; ประคอง การณสูต 2525: 37; วิเชียร เกตุสิงห์ 2524: 123-125)
7. คัดเลือกข้อกระทงที่มีคุณภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดได้ 132 ข้อ เป็นแบบวัดฉบับใหม่ ซึ่งแม้ว่าจะมีข้อกระทงบางข้อถูกตัดออก เนื่องจากไม่มีประสิทธิภาพมากพอตามเกณฑ์ที่กำหนด แต่ในมาตรวัดแต่ละด้านยังคงมีข้อกระทง ซึ่งมีประสิทธิภาพในการใช้วัดคุณลักษณะด้านนั้น ๆ โดยครบถ้วน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ค่าน	มาตรวัดสังจการแห่งตน	ค่าความเชื่อถือได้ค้ำยการทดสอบซ้ำ	
		พีไอไอ (POI)	พีไอไอ (POI) ฉบับแปลและค้ดแปลง
1	ความสามารถในการใช้ชีวิตปัจจุบัน (Tc)	23	23
2	ความเป็นค้ำยของตัวเอง (I)	127	109
1	คูลค่าในการค้ำเนินชีวิต (SAV)	26	25
2	ความยึดหยุ่นต่อค้ำนิยม (Ex)	32	31
3	ความละเอียดอ่อนต่อความรู้สึก (Fr)	23	20
4	ความเป็นธรรมชาติ (S)	18	18
5	ความนับถือตนเอง (Sr)	16	15
6	ความยอมร้บตนเอง (Sa)	26	23
7	การมีทัศนะแ่งค้ต่อผู้อื่น (Nc)	16	12
8	การร้บรู้ความสัมพันธ์กันของธรรมชาติ (Sy)	9	9
9	การยอมร้บความก้ำว้าว (A)	25	21
10	ความสามารถสร้างความสัมพันธ์ใกล้เคียง (C)	28	26
	คะแนนรวม	150	132

8. หาค่าความเชื่อถือได้ของแบบวัดทั้งฉบับค้ำยวิธีทดสอบซ้ำ วั่นระยะ 2 สัปดาห์ (ประคอง การวผล 2528: 41-42) กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาปริญญาตรี จำนวน 60 คน นำคะแนนครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 มาคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์ของความคงที่ (Coefficient of Stability) ค้ำยวิธีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (ชุมพร ยงกิตติกุล 2524: 42-43) ได้ค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ .83 และค่าความเชื่อถือได้ในแต่ละค้ำนสูงใกล้เคียงกับการศึกษาของคลาเว็ตเตอร์ และโมการ์ (Klavetter and Mogar 1967, cited in Shostrom 1966:

33) ซึ่งทดลองกับนักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 48 คน ด้วยวิธีทดสอบซ้ำเว้นระยะ 1 สัปดาห์
 ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ด้าน	มาตรวัดสังจการแห่งตน	จำนวนข้อ	
		พีไอไอ (POI)	พีไอไอ (POI) ฉบับแปลและตัดแปลง
1	ความสามารถในการใช้ชีวิตปัจจุบัน (Tc)	.71	.54
2	ความเป็นตัวของตัวเอง (I)	.77	.84
1	คุณค่าในการดำเนินชีวิต (SAV)	.69	.78
2	ความยึดหยุ่นต่อค่านิยม (Ex)	.82	.67
3	ความละเอียดอ่อนต่อความรู้สึก (Fr)	.65	.72
4	ความเป็นธรรมชาติ (S)	.76	.82
5	ความนับถือตนเอง (Sr)	.71	.72
6	ความยอมรับตนเอง (Sa)	.77	.62
7	การมีทักษะแง่ดีต่อผู้อื่น (Nc)	.68	.51
8	การรับรู้ความสัมพันธ์กันของธรรมชาติ (Sy)	.71	.41
9	การยอมรับความก้าวร้าว (A)	.52	.67
10	ความสามารถสร้างความสัมพันธ์ใกล้ชิด (C)	.67	.72

ขั้นตอนการวิจัย

1. ระยะก่อนการทดลอง

1.1 ขั้นเตรียมสถานที่ ผู้วิจัยได้ติดต่อสถานที่ ๗ จะเป็นที่พัก และประชุมกลุ่ม
 จิตวิทยาเพื่อภาวะสัจจะแห่งตน โดยใช้บ้านพักรับรองของอุทยานแห่งชาติทะเลบัน จังหวัดสตูล

เพราะสงบเงียบมีความเป็นส่วนตัว และสะดวกในการเดินทาง

1.2 ผู้วิจัยติดต่อขอความร่วมมือในการทำวิจัยกับผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

1.3 การประกาศรับสมัครกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยประกาศรับสมัครล่วงหน้า 2 สัปดาห์ โดยวิธีเขียนแผ่นป้ายโฆษณาแล้วติดประกาศตามคณะต่าง ๆ ภายในมหาวิทยาลัย และแจกแผ่นปลิวตามห้องพักของนักศึกษาภายในหอพักทั้งหมด

1.4 การรับสมัคร กระทำที่บริเวณกองกิจการนักศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มีนักศึกษาที่สนใจมาเขียนใบสมัครพร้อมทั้งทำแบบวัดภาวะล้าชการแห่งตน จำนวน 58 คน

1.5 การลุ่มกลุ่มตัวอย่าง นำนักศึกษาจำนวน 12 คน ซึ่งได้คะแนนจากแบบวัดภาวะล้าชการแห่งตนที่ผู้วิจัยแปล และตัดแปลงจากพิโอไอ (POI) ตั้งแต่ลบ .5 S.D. ลงไปของค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่มาสมัคร มาทำการลุ่มด้วยวิธีลุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เป็นกลุ่มทดลอง 8 คน

1.6 การทดลองนำกลุ่มก่อนการทดลองจริง (Pilot Study) ก่อนเก็บข้อมูล 1 สัปดาห์ ผู้วิจัยทดลองนำกลุ่ม 1 ครั้ง โดยคัดเลือกนักศึกษาที่มีคะแนนค่อนข้างต่ำ รวมทั้งผู้ที่ไม่ได้รับการลุ่มเข้ากลุ่มทดลอง รวม 8 คน มาเข้ากลุ่มจิตวิทยาเพื่อภาวะล้าชจะแห่งตนตามแนวคิดของชอสตรอม การดำเนินการต่าง ๆ กระทำเช่นเดียวกับการทดลองจริง ทั้งแนวทางการดำเนินกลุ่ม เวลา สถานที่ เมื่อยุติกลุ่มจึงทำแบบวัดภาวะล้าชการแห่งตนรวมทั้งแบบสอบถามปลายเปิด

2. ระยะเวลาทดลอง

2.1 ผู้วิจัยและกลุ่มทดลอง เข้าร่วมกลุ่มจิตวิทยาเพื่อภาวะล้าชจะแห่งตนในระหว่างวันที่ 20-22 มกราคม 2532 ณ บ้านพักรับรอง อุทยานแห่งชาติทะเลบัน จังหวัดสตูล ใช้เวลาในการเข้ากลุ่มรวม 20 ชั่วโมง

2.2 กลุ่มจิตวิทยาเพื่อภาวะล้าชจะแห่งตนตามแนวคิดของชอสตรอมไม่ได้กำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ตายตัวล่วงหน้า แต่ผู้นำกลุ่มจะเอื้ออำนวยกลุ่มไปตามเป้าหมาย โดยยึดกระแสกลุ่มและความพร้อมของสมาชิกในแต่ละขณะ ซึ่งดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

2.2.1 ผู้นำกลุ่มชี้แจงให้สมาชิกทราบวัตถุประสงค์ของกลุ่ม การปฏิบัติตนระหว่างเข้าร่วมกลุ่ม บทบาทและจรรยาบรรณของผู้นำกลุ่ม รวมทั้งขออนุญาตบันทึกเสียงและชี้แจงให้สมาชิกทราบว่า ผู้วิจัยต้องการนำบางตอนไปเขียนประกอบวิทยานิพนธ์ โดยจะใช้ชื่อสมมติทั้งหมดเพื่อไม่ให้เกิดความเสียหายใด ๆ แก่สมาชิก

2.2.2 เมื่อสมาชิกเข้าใจถูกต้องตรงกัน ผู้นำกลุ่มนำให้สมาชิกมีส่วนร่วมในกลุ่มมากขึ้นด้วยการแนะนำตนเองต่อกลุ่ม และทบทวนถึงเป้าหมายส่วนตัวในการมาเข้ากลุ่ม ปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกกลุ่มเน้นการรับรู้คนในภาวะของ "ที่นี่-เดี๋ยวนี้" (here-and-now)

2.2.3 ผู้นำกลุ่มส่งเสริม (Encourage) ให้สมาชิกเปิดเผยตนเอง และกล้าแสดงตนอย่างอิสระมากที่สุด เพื่อสัมผัสกับโพลาริตี้อื่น ๆ ซึ่งเป็นประสบการณ์เรียนรู้แห่งการประจักษ์ในภาวะสัจการแห่งตน

การประเมินผล

ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบวัดภาวะสัจการแห่งตนที่ผู้วิจัยแปลและดัดแปลงขึ้นก่อนการทดลองและหลังการทดลอง รวมทั้งให้กลุ่มตัวอย่างเขียนบรรยายความรู้สึกที่มีต่อการเข้ากลุ่ม และความรู้สึกที่มีต่อส่วนประกอบต่าง ๆ ของกลุ่ม เช่น ลักษณะการดำเนินกลุ่ม ลักษณะผู้นำกลุ่ม เวลา สถานที่ ฯลฯ โดยใช้แบบสอบถามปลายเปิด หลังจากยุติกลุ่ม

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{x}) ของคะแนนจากแบบวัดภาวะสัจการแห่งตน ครั้งทดสอบก่อนการทดลอง ครั้งหลังการทดลอง และมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนที่เพิ่มขึ้น
2. หาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนที่เพิ่มขึ้น
3. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนครั้งทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest) และครั้งทดสอบหลังการทดลอง (Posttest) โดยวิธีทดสอบค่าที (t-test)
4. การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามปลายเปิด โดยการแจกแจงความถี่ และแสดงด้วยร้อยละ
5. การวิเคราะห์โดยการสังเกตการเคลื่อนไหวของกลุ่ม

